

Sygn. akt II UK 402/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku B. M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w Warszawie
o policyjną emeryturę i policyjną rentę inwalidzką,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 lutego 2016 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2016 r., Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z odwołania B. M. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w [...] o policyjną emeryturę i policyjną rentę inwalidzką – oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego –

Sądu Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 13 listopada 2014 r., oddalającego odwołanie B. M. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w [...] z dnia 16 maja 2014 r., stwierdzającej ustanie z dniem 30 stycznia 2014 r., tj. z dniem uprawomocnienia się wyroku skazującego, prawa do policyjnej emerytury oraz policyjnej renty inwalidzkiej.

W sprawie ustalono, że B. M. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 czerwca 2013 r., za przestępstwa umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w latach 2001 i 2003 w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do B. M., uznając apelację jego obrońcy za oczywiście bezzasadną. W związku z prawomocnym skazaniem odwołującego się organ emerytalny wydał zaskarżoną decyzję z dnia 16 maja 2014 r.

Sąd powołał się na regulację art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.; dalej jako: „ustawa zaopatrzeniowa”) oraz art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 82, poz. 558; dalej jako: „ustawa zmieniająca”).

Według Sądu przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10. W związku z jednoznacznym brzmieniem przepisu przejściowego (art. 12 ustawy zmieniającej) Sąd uznał, że skoro prawomocny wyrok skazujący został wydany w dniu 30 stycznia 2014 r., a więc po dacie wejścia w życie nowelizacji z 2007 r., to do B. M. znajduje zastosowanie art. 10 w nowym brzmieniu, znacznie rozszerzającym przyczyny ustania prawa do emerytury policyjnej. Organ emerytalny, pozbawiając odwołującego się prawa do tego świadczenia prawidłowo zastosował w sprawie art. 10 ust. 2 zaopatrzeniowej w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą z dnia 13 kwietnia 2007 r.

Zasada, że prawo nie działa wstecz, oznacza, że organ stosujący normę prawną powinien na jej podstawie oceniać jedynie te wydarzenia, które zachodzą w okresie od wejścia w życie do wygaśnięcia normy. Skoro przesłanką materialnoprawną powodującą utratę prawa do zaopatrzenia jest jedynie prawomocne skazanie, to ustawodawca, uzależniając utratę tego prawa od prawomocnego skazania po wejściu w życie nowelizacji nie spowodował działania prawa wstecz. Celem kwestionowanych przepisów jest pozbawienie emerytów policyjnych - skazanych prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 k.k. lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby - prawa wyłącznie do korzystania z przywileju, jakim jest prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy zaopatrzeniowej związanego z nienagannym wykonywaniem szczególnego rodzaju służby publicznej. Przedmiotowa regulacja nie godzi natomiast w prawo do powszechnie obowiązującego zabezpieczenia społecznego (art. 10 ust. 4-5 ustawy zaopatrzeniowej).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak jest uzasadnionych podstaw w kontekście wartości konstytucyjnych, aby zakwestionować zasadność art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, w brzmieniu nadanym art. 4 pkt 2 ustawy zmieniającej. Ustanawiając kwestionowane przepisy art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej i art. 12 ustawy zmieniającej, ustawodawca dał wyraz negatywnej ocenie sytuacji, gdy funkcjonariusz skazany za przestępstwo szczególnie naganne, jakim jest przestępstwo umyślne, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej nadal mógł korzystać ze szczególnego przywileju, jakim jest emerytura policyjna. Jeśli „przywilej” udzielony został ze względu na pełnienie służby, to w sytuacji sprzeniewierzenia się istocie tej służby, ustawodawca może zdecydować o pozbawieniu uprawnionego przywileju. Trybunał Konstytucyjny, stwierdzając w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09, że art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej jest zgodny z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz

oraz ochrony praw słusznie nabytych, odnosił swoje rozważania zawarte w jego uzasadnieniu do podobnego stanu faktycznego, w jakim znalazł się odwołujący, a mianowicie, do sytuacji, gdy prawa do świadczenia na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej są pozbawiane osoby, będące w chwili wejścia w życie tego przepisu już emerytami tych służb, a zostały skazane po jego wejściu w życie za określone w art. 10 ust. 2 przestępstwo popełnione przed zwolnieniem ze służby.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W skardze – opartej na podstawie materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) – zarzucono błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z „art. 22 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 roku o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw”, a także w związku z art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przez przyjęcie, że przepis art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w brzmieniu obowiązującym od dnia 11 czerwca 2007 r. może mieć zastosowanie do sytuacji ubezpieczonego w sytuacji, gdy taka wykładnia tego przepisu prowadzi do naruszenia konstytucyjnej zasady równości, gdyż niewątpliwie czyn, za który został B. M. skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 4 czerwca 2013 r. został przez niego popełniony kilka lat przed wejściem w życie tego przepisu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...], przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego; ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania za wszystkie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionej podstawy.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017 r., II UK 209/16, LEX nr 2312024, potwierdza, iż w myśl art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy związany jest granicami skargi

kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego.

W tym kontekście należy przypomnieć, że w skardze kasacyjnej zarzucono błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w związku z art. 22 ustawy zmieniającej z dnia 13 kwietnia 2007 r. Zgodnie z art. 22 ustawy zmieniającej - ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 1 lit. a *tiret* drugie w części dotyczącej pkt 5c, pkt 14, art. 3 i art. 6, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia; 2) art. 2, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przepis ten wskazuje, od którego dnia należy stosować znowelizowany tekst ustawy zaopatrzeniowej. Istotą sporu było natomiast ustalenie, czy do przestępstw funkcjonariuszy popełnianych przed dniem wejścia w życie ustawy - 11 czerwca 2007 r., stosuje się art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej w poprzednim, czy też nowym brzmieniu.

Relevantny w sprawie był art. 12 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym przepisy art. 10 ust. 1 i 2 ustawy wymienionej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w przypadku gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepis ten nie został jednak wymieniony w skardze kasacyjnej. Przepis art. 22 ustawy zmieniającej nie był też podstawą orzeczenia w zaskarżonym wyroku; nie odnosi się do sytuacji skarżącego i choćby z tego względu skarga kasacyjna nie mogła być uwzględniona.

Stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania, czy też taki zarzut okaże się nieuzasadniony. W przedmiotowym postępowaniu okoliczności faktyczne sprawy są bezsporne, zarówno w części dotyczącej czasu popełnienia przestępstwa i w końcu prawomocnego skazania skarżącego wyrokiem za popełnione czyny. Skarżący wadliwego rozstrzygnięcia upatruje w naruszeniu art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. Zdaniem skarżącego, doszło do błędnej wykładni tego przepisu i

niewłaściwego jego zastosowania. Zaproponowany wzorzec kontroli nie jest celny. Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni określonego przepisu prawa lub na jego niewłaściwym zastosowaniu, przy czym błędna wykładnia polega na mylnym rozumieniu treści bądź znaczenia wskazywanego przepisu. Z kolei naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., następuje w wypadku, gdy wyrok sądu drugiej instancji nie zawiera ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek normy prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia: 26 czerwca 2001 r., III CKN 400/00, LEX nr 52360).

Bez powiązania art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej z art. 12 ustawy zmieniającej nie można przyjąć, że doszło do niewłaściwej wykładni lub niewłaściwego zastosowania tego pierwszego unormowania.

W judykaturze Sądu Najwyższego zaaprobowano kierunek wykładni prawa materialnego, jaki został wyrażony na tle przedmiotowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., II UK 708/15, niepubl.). W rozstrzygnięciu tym podkreślono, że preferowany sposób wykładni art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy koreluje z uzasadnieniem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., II UZP 7/10 (OSNP 2011 nr 1-2, poz. 14). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy uwypuklił, że "przedmiotowy zakres art. 10 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej jest węższy od zakresu wyznaczonego treścią art. 39 ustawy o Policji. Z utratą prawa do zaopatrzenia emerytalnego należy się bowiem liczyć wyłącznie, jeśli doszło do skazania za przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz dodatkowo za przestępstwo określone w art. 258 k.k. lub wobec funkcjonariusza orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby". Sąd Najwyższy wyraźnie zwrócił uwagę na odrębność i samodzielność przesłanki do pozbawienia emeryta lub rencisty świadczeń określonych w ustawie emerytalnej funkcjonariuszy, jaką jest skazanie za przestępstwo określone w art. 258 k.k. Stwierdził bowiem, że w

ustawie "sankcjonowane są przestępstwa związane ze służbą, przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie (art. 258 k.k.) oraz przestępstwa popełnione przed zwolnieniem ze służby (udział w zorganizowanej grupie), w przypadku których orzeczono środek karny pozbawienia praw publicznych (co związane jest przede wszystkim z moralną oceną i dezaprobatą działania sprawcy)", a z regulacji tych wynika określona aksjologia prawa do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy i sankcjonowanie tylko określonego rodzaju zachowań.

Dodatkowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 2017 r., w sprawie II UK 36/16, LEX nr 2272883, wskazał, że system zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy jest systemem uprzywilejowanym na tle powszechnego zaopatrzenia emerytalnego. Uzasadnione jest to szczególnym rodzajem pracy, której wykonawcy są funkcjonariuszami służby państwowej, będąc dyspozycyjni w znacznie szerszym zakresie niż wykonujący inne prace, co rzutuje również na ograniczenie życia prywatnego. Jest to częstokroć praca niebezpieczna, związana z zagrożeniem dla zdrowia, a nawet życia. Szczególnemu charakterowi pracy powinien jednak odpowiadać szczególnie odpowiedzialny sposób jej wykonywania, wolny od naruszania przepisów dyscyplinujących sposób wykonywania obowiązków służbowych, a tym bardziej wolny od naruszania przepisów prawnokarnych. Przypominając, że system zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy jest systemem uprzywilejowanym na tle systemu powszechnego, Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 29 kwietnia 2008 r., P 38/06, (OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 46), podkreślił, że nie oznacza to, iż "ustawodawca zwykły ma obowiązek «gwarantować» objęcie świadczeniami emerytalno-rentowymi z systemu "mundurowego" każdego funkcjonariusza i w każdym wypadku - w tym także osób, których służba nie przebiegała w sposób nienaganny, w szczególności skazanych za pospolite, dokonane z niskich pobudek lub szczególnie niebezpieczne przestępstwa. Takie zachowanie funkcjonariusza jest zaprzeczeniem istoty jego służby, toteż logiczną jego konsekwencją jest pozbawienie go uprawnień w systemie uprzywilejowanym. Przedmiotowe zachowanie emerytowanego funkcjonariusza pozostaje w oczywistej opozycji do art. 83 Konstytucji RP (obowiązek przestrzegania prawa), którego można i należy wymagać od funkcjonariusza danej służby. Pogląd taki podzielił również

ustawodawca, skoro w grupie przestępstw powodujących utratę prawa do emerytury wyodrębnił przestępstwa umyślne w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (osobistej), pozostające w związku z czynnościami służbowymi, czy też inne przestępstwa skutkujące orzeczeniem środka karnego (pozbawienia praw publicznych) przed zwolnieniem ze służby. Utrata prawa do zaopatrzenia emerytalnego, o której mowa w zaskarżonym przepisie, w kontekście przesłanek w tym przepisie określonych wskazuje bowiem, że nie chodzi tutaj o prawo nabyte słuszenie. A tylko takie prawa podlegają ochronie konstytucyjnej na gruncie art. 2 Konstytucji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 43/009 (OTK-A 2011 Nr 3, poz. 20). W świetle tego wyroku bezsporna pozostaje możliwość utraty prawa do świadczenia emerytalnego, której nie sprzeciwia się zasada *lex retro non agit*. Na gruncie ubezpieczenia społecznego (systemów zabezpieczenia społecznego) nie ma ona charakteru bezwzględnego (por. wyroki; Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 listopada 2003 r., K 32/02, OTK 2003- A, Nr 9, poz. 93; z dnia 31 marca 1998 r., K 24/97, OTK ZU 1998 nr 2, poz. 13; z dnia 10 grudnia 2007 r., P 43/07, OTK ZU 2007- A nr 11, poz. 155).

Również Sąd Najwyższy, w obecnym składzie, uznał, że zasada *lex retro non agit* nie ma charakteru absolutnego. Możliwe są zatem odstępstwa od niej, przy czym ocena dopuszczalności odstępstw może być dokonana na tle konkretnej sytuacji przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności. Uzasadnieniem naruszenia zasady ochrony praw nabytych, przez zastosowanie nowego unormowania do czynów popełnionych przed dniem jej wejścia w życie, może być w szczególności potrzeba zapewnienia realizacji innej wartości istotnej dla systemu prawnego, choćby nie była ona wprost i *expressis verbis* wyrażona w tekście przepisów konstytucyjnych. Ochroną nie są objęte prawa nabyte niesłuszenie lub niegodziwie, a także prawa nie mające oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego. Ocena dopuszczalności ograniczeń praw podmiotowych wymaga zatem rozważenia: 1) czy wprowadzone ograniczenia znajdują podstawę w innych normach, zasadach lub wartościach konstytucyjnych; 2) czy nie zachodzi możliwość realizacji danej normy, zasady lub wartości konstytucyjnej bez naruszenia praw nabytych; 3) czy wartościom konstytucyjnym, dla realizacji których prawodawca ogranicza prawa nabyte, można w danej

konkretnej sytuacji przyznać pierwszeństwo przed wartościami znajdującymi się u podstaw zasady ochrony praw nabytych.

W ocenie obecnego składu Sądu Najwyższego, wbrew temu, co twierdzi wnioskodawca, zastosowanie nowego normowania do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, znajduje usprawiedliwienie w konieczności ochrony innej chronionej wartości konstytucyjnej, jaką jest przyznawanie przywilejów ubezpieczeniowych tylko tym osobom, którzy wykonując szczególnie odpowiedzialne funkcje przestrzegają obowiązującego porządku prawnego. Norma z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest zasadą ustrojową państwa polskiego, która polega na tym, iż państwo jest zarządzane zgodnie z prawem, a prawo jest wytyczną działania państwa. Demokratyczne państwo prawne ma zabezpieczać obywateli przed funkcjonariuszami publicznymi, popełniającymi przestępstwa związane ze służbą; drogą do tego jest między innymi pozbawianie funkcjonariuszy szczególnych przywilejów emerytalnych w przypadku popełnienia przez nich przestępstw związanych ze służbą.

W tym stanie rzeczy nie nastąpiło naruszenie zasad konstytucyjnych, o których mowa w art. 2 Konstytucji. Nie doszło też do naruszenia konstytucyjnej zasady równości, określonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, gdyż po utracie prawa do szczególnego przywileju i wyjątkowo korzystnej emerytury i renty policyjnej, nie było żadnych przeszkód, aby wnioskodawca mógł się ubiegać o świadczenia przewidziane dla wszystkich pozostałych obywateli (ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 10 ust. 3 i ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej). Wskazany w skardze art. 45 ust. 1 Konstytucji (Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd) nie został uzasadniony i nie ma związku z realiami sprawy.

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65, LEX nr 1170996, wyrażono pogląd, że przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i 2 ustawy zaopatrzeniowej, a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany tych przepisów.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09, OTK-A 2011 nr 3, poz. 20, podzielił pogląd Marszałka Sejmu, który w stanowisku swoim wyjaśniał *ratio legis* zaskarżonego przepisu w sposób następujący: "art. 10 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym odbiera funkcjonariuszom, którzy dopuścili się wskazanych w przepisie przestępstw, prawo do nabycia prawa do zaopatrzenia emerytalnego. Wobec istnienia normy, określonej w art. 10 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (wcześniej art. 10 w starym brzmieniu), wprowadzenie do systemu prawa możliwości utraty nabytego już prawa do zaopatrzenia emerytalnego przez emeryta/rencistę, który dopuścił się przestępstwa przed zwolnieniem ze służby, stanowi zadośćuczynienie zasadzie równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej. Brak kontrolowanej normy w systemie prawa powodowałby, iż tylko ze względu na długość trwania postępowania karnego, które doprowadziło do skazania, nastąpiłoby niesprawiedliwe zróżnicowanie funkcjonariuszy. Części funkcjonariuszy, którzy popełnili w tym samym czasie ten sam typ przestępstwa, a nawet takie samo przestępstwo, nie przysługiwałoby prawo do zaopatrzenia emerytalnego, jeśli skazanie nastąpiłoby przed uzyskaniem tego prawa. Część natomiast, jeśli skazanie nastąpiłoby już wobec emeryta lub rencisty, utrzymałaby swoje prawo do «przywileju» emerytalnego w postaci emerytury lub renty «mundurowej»".

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

kc